

Engelen

Het is weer de tijd dat de engelen het druk hebben. Ze vliegen de komende zondagen af en aan. De bekendste is de engel die Maria bezoekt. Gabriel, de vriend van God betekent het. Het is duidelijk engelen komen uit de hemel en blijkbaar vliegen ze graag naar de aarde. Ze grijpen daar in, in je bestaan. Allicht dat Maria schrok toen de engel kwam. Niet iedereen zit te wachten op veranderingen, zeker niet als ze je hele leven op zijn kop zetten. Inmiddels zijn de winkels vol engelen. Engelen zijn geliefd en populair. Kinderen willen graag voor engel spelen in het kerstspel; er wordt gevochten om die rol. In een wit gewaad liefst met vleugels schitteren. Jaren geleden had de zondagsschool van de St. Jan in Maastricht een kerstspel, maar niet zelf de kostuums van de engelen. Die werden bij de Katholieke burens geleend bij de St. Servaas. De verhouding was inmiddels goed. Jaren voor die tijd deugden de kerkgangers van de St. Jan niet en zo komt het straatje tussen de St. Jan en de St. Servaas aan zijn naam; 'Het Vagevuur.' Dat is, zeg maar, de voorafdeling van de hemel waar je je zonden nog eens moet overdenken en als ze vergeven zijn naar de hemel mag gaan. Tussenvertrek tussen de hemel en de hel. Nu mag u raden wat de hel of de hemel was. De St. Jan of de St. Servaas

De engelen kostuums lagen klaar. De moeders van de kinderen die zouden spelen ontpopten zich als leeuwen... ze stortten zich op de kostuums en korte tijd lag er alleen nog het overgeblevene. Ik had als moeder de boot gemist door de baby die mijn aandacht vroeg en weer eens wilde drinken. Er lag nog maar een jurk een hele lange.

Mijn zoontje, die later acteur is geworden, had toen al een duidelijke visie op kostuums. Deze lange jurk zou hij niet aantrekken. Een 'totaal weigering' heet dat in de paarden springsport.

Daar zat ik. De jurk moest mee naar huis en een kind zou er in ieder geval niet meedoen. Bert Hana! Alles gooide ik in de strijd, ik vond nog een gouden riem. Als een Arabische koopman kwam ik vleiend bij mijn kleuterzoon. 'Een gouden band voor de allermooiste engel' hij twijfelde maar ging eigenlijk niet overstag. Met heel veel kunst en vliegwerk deed hij de repetities voor het kerstspel mee, in gewone kleren zoals ieder maar het bleef spannend.

Op Kerstmorgen vertrokken we met het hele gezin. Engelenjurk gestreken, gouden riem bij de hand en bij het aankleden zag ik al een blik in de ogen van onze zoon die niet veel goeds beloofde. Het stuk begon, u kent het allemaal: de vertederde kreten waren niet van de lucht. De laatste jaren worden dan onmiddellijk de telefoons tevoorschijn gehaald om alles maar dan ook alles van de kinderen te delen of het supersterren zijn. Dat was nog niet het geval maar je zag dat iedere ouder alleen oog had voor eigen kinderen en dat de gewijde inhoud van het spel niet helemaal bij het publiek binnenkwam. Ook wij zochten de engel met de lange jurk die met de gouden riem op de plek werd gehouden.

Deze engel voegde zich niet in de schaar van hemelingen maar kwam met een rood hoofd van boosheid naar het publiek en zocht duidelijk zijn moeder.

Hij kon heel hard fluisteren en terwijl Maria, met gebogen hoofdje de blijde boodschap in ontvangst nam, klonk er onmiskenbaar "ik moet..." Negeren leek me het beste, maar deze engel had ook een boodschap waar we niet omheen konden. "Ik moet" zo bleef hij aandringen "naar de wc" Jawel, een sanitaire chantage. Zuchtend nam ik de tevreden engel mee, naar het zondagsschool zaaltje. Waar onze baby lag te huilen bij de oppas, zij wilde drinken. Zo eindigde het kerstspel voor ons doordat onze engel deserteerde...